

Kyra's keuze

Mara van Ness

1.

Het universum stierf de warmtedood. Uiteindelijk verdampten alle zwarte gaten, ging alle materie, en alle energie over in warmte. Haar bewustzijn was de enige oneffenheid in een oneindige leegte. En ook dat was uitgestrekt over vele lichtjaren. Haar denken vertraagde.

Toen alle energie evenredig verdeeld was, gebeurde er echter iets wonderbaarlijks. Schaal verloor zijn betekenis. Wat in het oude universum onmetelijk groot was, was in het nieuwe universum niet meer dan de kleinst mogelijke speldenprik: een singulariteit.

En deze singulariteit dijde uit. De oneindig dicht op elkaar gepakte energie werd naar buiten geslingerd en koelde af. De energie werd materie. Ook zij kreeg weer vorm, bewustzijn. Ze raapte haar verstrengelde snaren bij elkaar en nam haar omgeving op.

Overal waren explosies. Deeltjes en anti-deeltjes botsten en verwerden tot pure energie. Uit deze energie vormden zich weer nieuwe deeltjes en hun anti-deeltjes. Te midden van dit geweld sloot ze zich in zichzelf op. Pas toen de temperatuur van het universum gedaald was en materie kalmeerde en samenklonterde, werd ze weer bewust.

Ze zag de eerste sterren ontbranden.

Ze zag de eerste supernova's zware elementen het universum in slingeren.

Ze aanschouwde het geweld van de eerste zwarte gaten en zag de schitterende sterrenstelsels die zich om hen heen vormden.

Ze zag een kleine gele ster ontbranden en planeten ontstaan uit het sterrenstof dat hem omringde.

En miljarden jaren later was ze erbij toen een supernova op achtduizend lichtjaar van deze ster een verwoestende gammaflits die kant op stuurde...

2.

Het snaarwezen zweefde boven de atmosfeer van de planeet waar ze zo van hield. Het was er een van vele waar leven ontstaan was, maar dit was de enige die ze gevonden had waar de omstandigheden precies goed waren. De enige planeet waar wezens woonden met wie ze zich kon identificeren.

Ze dook de dampkring in en trok haar snaren dicht bij elkaar. Eenmaal op het aardoppervlak veranderde ze de trillingsfrequentie van haar snaren waardoor deze overgingen in quarks en leptonen, die samen atomen, moleculen, cellen en uiteindelijk een volledig menselijk lichaam vormden.

Ze kwam tevoorschijn uit het steegje waar ze geland was, een jonge vrouw gekleed in een korte broek en een gebloemd T-shirt. Een grote zonnebril prijkte op haar neus en verborg haar ogen, die ze voor de grap knalgroen had gemaakt. Ze liep door de stad, naar het strand. Ze waadde de zee in en veranderde opnieuw.

Ze zwom als een dolfijn door de Stille Oceaan, vloog als adelaar naar de hoogste piek van de Rocky Mountains, viel uiteen in snaren en raapte zichzelf weer bijeen tussen de Utrechtse grachten, ditmaal met een normalere oogkleur. Verbazingwekkend hoe anders de wereld eruitzag door menselijke of dierlijke ogen.

Ze hield van deze tijd. Ze had van alle voorgaande tijdperken gehouden, maar de twintigste en eenentwintigste eeuw van de menselijke jaartelling waren anders. Zo spannend. Nog nooit in de afgelopen achtduizend jaar waren de ontwikkelingen zo snel gegaan als nu. De planeet was echter ook nog nooit zo vervuild geweest...

Ze liep door de stad. Ze genoot van de gezellige bedrijvigheid, de vele mensen. Ooit was het voor haar ook zo geweest. Ooit had ze tussen de sterren geleefd met haar soortgenoten. Maar dat was allemaal voorbij. Zij was de enige die nog over was, de enige die dit universum vanaf zijn geboorte kende.

Onwillekeurig wierp ze een blik omhoog, op de stralend blauwe lucht. Niemand hier vermoedde dat er ergens in dat blauw, nog vele miljarden kilometers verderop, een dreiging schuilging die nog geen maand later deze hele beschaving zou vernietigen.

Ze zuchtte. Het was niet eerlijk. Nu zouden ze nooit de kans krijgen om zich verder te ontwikkelen. Ze zouden nooit de kans krijgen om het klimaatprobleem op te lossen, over te gaan naar een duurzame samenleving. Zij zou de enige in het universum zijn die zich deze planeet en zijn bewoners zou herinneren. Het minste — het enige — wat ze kon doen, was tot het einde bij hen blijven.

Er botste iemand tegen haar op en ze struikelde. Een hand op haar arm voorkwam dat ze viel. Ze realiseerde zich dat ze in haar overpeinzingen stil was gaan staan midden op een drukke brug.

“Sorry. Gaat het?”

Ze draaide zich om en keek op in het gezicht van een blonde jonge man met blauwe ogen die haar bezorgd opnamen. Ze gaapte hem aan. Niet omdat hij zo knap was — hoewel hij naar aardse maatstaven dacht ze behoorlijk aantrekkelijk was. Nee, het was omdat ze het bizarre en *volslagen onmogelijke* idee had dat ze hem kende. Hij riep herinneringen op aan een andere tijd, lang, lang geleden, toen dit universum nog niet eens geboren was.

In zijn blauwe ogen starend realiseerde ze zich dat hij vast verwachtte dat ze iets zei. Maar goed dat ze de aarde en zijn bewoners al zo lang observeerde. Desondanks struikelde ze over de vreemde klanken toen ze met een flauwe glimlach zei: “Het was mijn schuld. Ik was aan het dagdromen.”

Hij hield zijn hoofd een beetje scheef en fronste. “Kennen wij elkaar niet ergens van? Je komt me zo bekend voor.”

Zou hij het ook voelen?

Ze schudde haar hoofd. “Ik denk het niet. Ik ben nieuw hier.”

“Studeer je hier?”

“Zoiets.”

Hij grijnsde naar haar. “Dat klinkt cryptisch?” Hij stak zijn hand naar haar uit. “Ik ben Niek, trouwens.”

Aarzelend stak ze haar hand uit en nam die van hem aan. *De eerste mens die ik bewust aanraak*, realiseerde ze zich. In alle tijd die ze al op deze planeet had doorgebracht, had ze dat nog nooit gedaan. *Ik kan hem voelen*. Niet alleen zijn fysieke lichaam, maar ook de trillingen in het energieveld dat hem omringde. Zijn aura.

“Mag ik jouw naam ook weten? Of is die net zo geheim als wat je hier in Utrecht doet?” Hij liet haar hand weer los en keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. Zijn aura trilde spottend.

Ze had weer te lang gezwegen. “Mijn naam is Kyra.” Die naam kwam qua gevoel het dichtst in de buurt van de combinatie van trillingen die *toen* en *daar* haar naam was geweest. Toen er nog anderen zoals zij waren geweest, daar in het vorige universum.

De grijns van eerder verscheen weer op zijn gezicht. “Nou, leuk je te ontmoeten, Kyra. Misschien zie ik je hier nog wel een keer. Succes met je niet-studie!”

Ze wist niets te bedenken om te zeggen, en keek enkel zijn rug na toen hij wegliep. Ze haalde huiverend adem. Toen haastte ze zich naar het dichtstbijzijnde verlaten steegje en liet zich uiteenvallen in haar snaren. Ze moest nadenken...

3.

Haar snaren dreven door de ruimte, in de buurt van het International Space Station, en trilden door de gedachten die door haar heen raasden. *Het kan niet*. Het kon niet, maar toch... Toch had hij zó bekend gevoeld.

Haar gedachten gingen terug naar de periode toen ze nog jong was geweest. Zij en Nisyro hadden tussen de sterren gespeeld, geslalomd tussen zwarte gaten ondanks de waarschuwingen van hun oudere en wijzere soortgenoten.

Nisyro, de enige andere jonge geest in een oud en gezapig universum.

Op hun soort na was er op dat moment al geen ander leven meer in de kosmos. De weinige sterren die nog over waren, waren witte en bruine dwergen. De grotere sterren waren verworpen tot neutronensterren en zwarte gaten. Alleen de snaarwezens waren nog over. En zij waren moe.

Door de eonen heen waren er steeds meer van Kyra's soortgenoten geweest die zich uitstrekten en uitstrekten, hun bewustzijn zo ver uitstrekten dat ze een werden met het universum, hun snaren opgenomen in sterren en planeten. Toen hun snaren hun verstrengeling verloren, hielden ze op te bestaan.

Voor Nisyro was dat niet spectaculair genoeg geweest: hij had zich in een zwart gat gestort. Bijna was ze hem gevolgd, maar vlak voor de horizon van het zwarte gat had ze gearzeld. Zij was de allerlaatste. Zonder haar zou het universum levenloos zijn, zou er niemand zijn die het zag sterven. Niemand die zich zou herinneren hoe het vroeger geweest was. En dus was ze gebleven.

Nisyro... Het zwarte gat was blijkbaar niet zo effectief geweest als hij wel gehoopt had. Of zou hij spijt gekregen hebben, net als zij twijfels gekregen hebben maar al te ver zijn gegaan? Had hij zijn snaren bij elkaar weten te houden binnen in het zwarte gat en had hij opgesloten gezeten totdat het zwarte gat uiteindelijk verdampt was?

Maar waar was hij dan geweest sinds het begin van het nieuwe universum? Hoe was Nisyro in hemelsnaam in een menselijk lichaam terechtgekomen? Zouden de anderen het dan ook overleefd hebben en net als hij op aarde rondlopen? Zou dat haar affiniteit met deze planeet en haar bewoners verklaren? Maar had ze dan niet al veel eerder een van hen tegen moeten komen? Nee, het was waarschijnlijker dat Nisyro de enige was. Of dat zij het zich allemaal maar verbeeldde...

Ze nam een besluit, raapte haar snaren bij elkaar en dook naar het oppervlak van de planeet, naar de Utrechtse grachten waar ze hem eerder tegengekomen was. Natuurlijk was hij daar niet. Ze strekte haar bewustzijn uit zodat het heel de stad omvatte. Eindelijk voelde ze hem, die aanwezigheid die zo anders en tegelijk zo verschrikkelijk bekend voelde.

Haar snaren verzamelden zich en ze nam de directe omgeving in zich op. De universiteit. Nog altijd onzichtbaar zweefde ze door de muur heen het gebouw in. Al snel trof ze Nisyro — *Niek* — aan. Hij was verdiept in een stapel papier.

Toen zij door de deur heen kwam, schrok hij echter op en keek fronsend om zich heen. Voelde hij haar aanwezigheid? Ze trok haar snaren iets dichtër bij elkaar om de afstand tussen hen te vergroten. Na enige tijd haalde hij zijn schouders op en ging weer aan het werk.

De rest van de dag volgde ze hem. Als hij het zou weten, zou hij het vast vervelend vinden. ‘Stalken’, noemden mensen dit, wist ze. Ze kon het echter niet laten. Hoe langer ze in zijn buurt zweefde, hoe vaker hij met een verwarde frons opkeek en zijn ogen over haar onzichtbare vorm heen gingen, hoe meer ze ervan overtuigd was dat ze gelijk had. Hij wás het.

Ze zweefde door de muren heen in de richting van het toilet. Daar, voor de spiegel, trok ze haar snaren bij elkaar en veranderde hun trillingsfrequentie totdat een jonge vrouw haar aankeek.

Een jonge vrouw met wijd opengesperde groene ogen. Ze zag er bang uit. Wás ze bang? Ze fronste en hield haar hoofd scheef. Ja.

Op het moment dat de deurklink naar beneden bewoog, liet ze zich weer uiteenvallen in haar snaren. Dit was niet het moment. Hij zou het vreemd vinden als ze opeens hier rondwandelde. Nee, beter wachten tot hij weer eens in de binnenstad rondliep of ergens anders in de openbare ruimte.

Haar kans deed zich eerder voor dan ze gedacht had. Aan het eind van zijn werkdag, fietste Nisyro — *Niek* — naar het station. Ze volgde hem naar spoor acht, waar de treinen naar Rotterdam en Den Haag vertrokken.

Ze zocht haastig een onopvallend plekje en trok haar snaren weer bij elkaar. Ze haalde diep adem, plukte aan de onderrand van haar vestje, en wandelde op een hopelijk nonchalant uitziende manier Nieks richting op.

Niek stond iets op zijn mobieltje te doen, maar keek met een ruk op toen ze hem tot op een metertje of vijf genaderd was. Zijn blik ontmoette die van haar en ze versteende, gevangen in het blauw van zijn ogen. *Hij voelt me echt, dat kan niet anders*, dacht ze koortsachtig.

Andersom staarde hij haar ook aan. Toen verscheen een grijns op zijn gezicht en liep hij op haar af.

“Hoi, Kyra.”

Ze slikte. Grappig hoe haar snaren in deze configuratie opeens een eigen wil leken te hebben. Zelf had ze er niet om gevraagd dat haar mond droog zou worden; dat hadden de chemische processen in haar zojuist gefabriceerde cellen helemaal zelf besloten. Tijdens de vele eerdere keren dat ze in een menselijk lichaam had rondgelopen, had ze dat soort dingen ook opgemerkt, maar nooit zo sterk als nu.

“Hallo, Niek.”

“Wat een toeval.”

Ze toverde een glimlachje op haar gezicht. “Inderdaad. Waar gaat de reis heen?”

“Den Haag. Verjaardag. Jij?”

“Ik ga ook naar Den Haag. Ik had met een vriendin afgesproken om naar de film te gaan,” verzoon ze vlot.

“Leuk. Welke film gaan jullie heen?”

Zó ver had ze haar leugen niet doorgedacht...

Nieks mondhoeken vertrokken iets, alsof hij moeite moest doen niet te lachen. “Net zo geheim als je naam en wat je in Utrecht doet?”

Ze verbaasde zichzelf door hem een por te geven. De aanraking ging als een schokgolf door haar heen. “Ik heb je mijn naam toch verteld?”

“Je voornaam, ja.” Zijn aura trilde nog steeds geamuseerd.

“Jij hebt me jouw achternaam ook niet verteld.”

Hij schoot in de lach. “Helemaal waar. Hij is ook zo standaard.” Hij stak zijn hand uit. “Niek Janssen, aangenaam.”

Voor de tweede keer in een paar dagen schudde ze hem de hand. “Mijn achternaam is ook vrij standaard. Kyra de Vries.”

Niek zuchtte komisch. “En ik maar denken dat het vast iets exotisch en episch zou zijn. Wat een teleurstelling.”

Onwillekeurig schoot ze in de lach. “Het spijt me dat ik niet aan je verwachtingen voldoe.”

De trein kwam het station binnen rijden en even later stapten ze allebei in.

“Bezwaar tegen achteruit reizen?” vroeg Niek.

Ze keek hem bevreemd aan. “Waarom zou ik dat hebben?”

Hij grijnsde. “Geen idee. Er zijn flink wat mensen die beweren dat ze er niet tegen kunnen, maar volgens mij zit dat puur tussen de oren.”

Ze haalde haar schouders op en ging op de stoel bij het raam zitten. Niek plofte naast haar neer. Zijn been raakte dat van haar en haar adem stokte even. Het was bijna bedwelmend om na al die jaren van eenzaamheid weer in de nabijheid te zijn van iemand van haar eigen soort. Van Nisyro. Ze zwolg in het gevoel van zijn aura dat zich met dat van haar vermengde.

Nieks stem haalde haar abrupt terug naar de realiteit. “Als jullie nog een film moeten kiezen: de nieuwe *Jurassic Park* is erg leuk.”

Jurassic Park... Ze pijnigde haar snaren. De laatste paar jaar was ze dan wel veel op aarde geweest, maar films en dergelijke hadden niet echt haar interesse.

Gelukkig hielp Niek haar een handje: “Of hebben jullie niets met dino’s?”

“Wie vindt dinosauriërs nou níét fantastisch?” Ze onderdrukte een grijns. Miljoenen jaren geleden had ze de aarde ook al regelmatig bezocht, hoewel lang niet zo frequent als in de afgelopen achtduizend jaar, sinds ze wist dat de dagen van de mensheid bijna geteld waren. Ze had de dinosauriërs gezien. Ze had zelfs in de gedaante van een triceratops en een velociraptor tussen hen gelopen. Misschien moest ze die film maar gaan zien. Herinneringen ophalen.

Hij lachte naar haar. “Gelukkig. Anders had ik mijn mening over je toch wat bij moeten stellen.”

Ze keek hem vragend aan.

Op overdreven serieuze toon zei hij: “Mensen die dino’s niet cool vinden zijn in mijn ervaring meestal zelf gewoon niet cool.”

Hun aandacht werd getrokken door een open zwiepende deur.

“Goedenavond. Vervoersbewijzen, alstublieft.”

Kyra’s hart hamerde plotseling in haar keel. Een kaartje! Waarom had ze daar niet aan gedacht! Nou ja, dat wist ze natuurlijk eigenlijk wel. Ze had dan wel zat vaak mensen in de trein zien stappen, maar ze had nog nooit zelf met de trein gereisd. Wat moest ze nu?

Niek viste zijn chipkaart uit zijn broekzak. Hij wierp haar een zijdelingse blik toe en fronste. “Wat is er?”

“Ik kan me niet herinneren waar ik mijn kaartje gelaten heb.” De simpelste optie — in snaren uiteenvallen — was onder Nieks ogen onmogelijk. Ze wilde het ook liever niet aan laten komen op een boete, want dan zou ze haar niet-bestaande adresgegevens op moeten geven. Dat liet optie C, een chipkaart namaken, open.

Ze liet — hopelijk onopvallend — een deel van haar lichaam dat niet zichtbaar was uiteenvallen in diens snaren en liet deze snaren de chipkaart van de vrouw aan de andere kant van

het gangpad onderzoeken. Oké, ze kon dit. Natuurlijk kon ze dat. Haar snaren konden door hun trilling te veranderen elke gewenste vorm aannemen. Quark, lepton, foton...

Net voordat de conductrice bij hen kwam, viste ze haar 'chipkaart' uit haar broekzak. "Stom van me, hij zat gewoon in mijn zak."

Nieks frons veranderde in een grijns. "Je bent ook wel een beetje een warhoofd, hè?"

Nadat Nieks chipkaart gescand was, gaf ze die van haar aan. Gespannen keek ze toe hoe de conductrice de kaart aannam en naar de scanner bracht.

Bijna bij de scanner, keek de vrouw op. "Dit is niet jouw kaart."

Met trillende hand nam ze de kaart terug en keek ernaar. Wat stom! Ze had de kaart letterlijk gekopieerd en er niet aan gedacht dat er ook nog een foto op stond.

"Het spijt me. Dat is de kaart van een vriendin die ik voor haar zou opladen," verzoon ze haastig, terwijl ze deed alsof ze de kaart in haar broekzak deed en er een andere uitpakte, maar eigenlijk alleen de afbeelding en naam op de voorkant aanpaste. Ze haalde de kaart weer uit haar zak en wierp er een blik op. "Dit is wel de goede." Ze paste haastig de foto nog wat aan en gaf de kaart aan de conductrice.

Tot haar enorme opluchting ging het scannen nu gewoon goed. Ze nam de chipkaart weer aan, stopte deze in haar broekzak en liet de snaren ervan weer opgaan in haar lichaam. Ze merkte dat haar huid klam was. Maar het was gelukt!

De conductrice, die net het kaartje van de vrouw aan de overkant van het gangpad aan het checken was, draaide zich fronsend om en vroeg: "Mag ik misschien die eerste kaart van jou nog een keer zien?"

Oh nee... De foto was natuurlijk *exact* hetzelfde geweest... Ze slikte nerveus. "Natuurlijk. Momentje." Ze maakte opnieuw de eerste kaart, maar zorgde ervoor dat ze dit keer de naam aanpaste en een klein beetje aan de foto veranderde voordat ze de kaart aangaf.

"Wat is er aan de hand?" vroeg Niek.

De conductrice keek naar de foto. "Niets, sorry." Ze gaf de kaart weer terug aan Kyra. "Die vriendin van jou lijkt zo sprekend op deze mevrouw dat ik even dacht dat het dezelfde kaart was."

"Mag ik ook eens kijken?" vroeg Niek. Hij nam de kaart over van de conductrice, bekeek de kaart en keek vervolgens naar de vrouw aan de overkant. "Goh. Bijna dubbelgangers, ja. Grappig."

Hij gaf de kaart door aan Kyra, die deze haastig in haar zak stopte.

Toen de conductrice weg was, grijnsde Niek naar haar. "Je wordt wel echt achtervolgd door vreemde gebeurtenissen, hè? Het was niet de kaart van die vriendin van je, hoop ik?"

"Gelukkig niet." Haar stem trilde wat na het bijna-fiasco.

Hij legde zijn hand op haar arm. “Gaaf het wel?”

Ze toverde een glimlachje op haar gezicht. “Ik schrok toen ik dacht dat ik mijn kaart vergeten was.”

Wat een drama was dit... Alleen maar vanwege dat belachelijke idee van haar dat deze Niek eigenlijk haar geliefde Nisyro was. Hij voelde dan wel precies zo, maar hoe kon hij het in hemelsnaam echt zijn? Ze moest zichzelf nodig onder controle krijgen. Ze was een miljarden jaren oud snaarwezen, geen tienermeisje!

Ze wierp een blik opzij en naar beneden, naar Nieks hand die nog altijd op haar arm lag. Zijn aura en dat van haar kronkelden door elkaar. Hoe onmogelijk het ook was, hij was het. Daar was ze van overtuigd. En zelfs al had ze het mis... Over een paar weken zou het allemaal toch niet meer uitmaken. Over een paar weken zou ze weer alleen zijn. Wat kon het dan voor kwaad om even te genieten van dit contact, na al die jaren van eenzaamheid?

Eenmaal op Den Haag Centraal draaide Niek zich naar haar om. “Hé, eh...” Hij aarzelde. “Misschien kunnen we telefoonnummers uitwisselen?”

Ze staaarde hem aan. “Ik heb geen telefoon.” Even overwoog ze er eentje te maken. Dat zou niet moeilijk zijn. Een wérkende telefoon met een uniek nummer, daarentegen... Dat zou waarschijnlijk net zo’n fiasco worden als even daarvoor bijna met haar ov-chipkaart.

Hij hield zijn hoofd een beetje scheef. Zijn aura trilde geamuseerd. “Je wordt interessanter en interessanter. Ik begin echt het idee te krijgen dat je een geheim agent bent of zo. Hoewel je dan wel enorm faalt met je onopvallend gedragen.”

“Misschien doe ik het wel expres. Ik gedraag me zo verdacht dat je me juist niet verdenkt,” kaatste ze terug.

Hij schoot in de lach. “Nu wordt het me te ingewikkeld, hoor.”

“Volgens mij vind je dat wel spannend.” Aan zijn aura te voelen, vond hij de onduidelijkheid intrigerend in plaats van vervelend.

“Ik houd wel van een mysterie.” Hij grijnsde naar haar. “Zin om van de week ergens te gaan lunchen? Misschien dat het me dan lukt om dit raadsel op te lossen.”

Het was grappig hoe haar lichaam reageerde op haar emoties. Haar buik kriebelde, en de lach die ten antwoord in haar opborrelde, was onwillekeurig. “Dat lijkt me leuk.”

Ze zweefde om de maan heen en bekeek de zonsopkomst op de golflengtes die mensen ook waar konden nemen. Het deel van de aarde dat ze kon zien, was grotendeels in duister gehuld. Concentraties van lichtjes gaven bewoond gebied aan. Nog maar een paar weken, en dan zouden deze lichtjes voor eeuwig gedoofd worden, dacht ze toen de eerste zonnestralen de rand van de aarde deden oplichten en haar blauwe oceanen en witte wolken zichtbaar maakten.

Een paar uur te gaan tot haar afspraakje met Niek. Eigenlijk zou ze hem met rust moeten laten. Hij wist niet wie zij was en wat ze vroeger gedeeld hadden. Ze zou hem zijn leven moeten laten leiden. Na het bijna-fiasco met de chipkaart was ze met haar metaforische neus op de feiten gedrukt dat ze zich niet voor eeuwig voor zou kunnen doen als een mens. Niet in dit tijdperk.

Bij de gedachte hem nooit meer te zien, kwam haar hele wezen echter in opstand. Ze was zo lang alleen geweest... En bovendien zou het toch niet voor eeuwig zijn. Nog een paar weken en dan zou een groot deel van de wereldbevolking uitgeroeid worden door de gammaflits die onverbiddelijk deze kant op kwam. Een paar weken als mens leven moest toch wel lukken? Een paar weken met Nisyro voor het onvermijdelijke einde...

“Jij hebt wel echt een hekel aan technologie, of niet?” begroette Nisyro — *Niek*, daar moest ze aan denken — haar die middag met een opgetrokken wenkbrauw. “Geen telefoon en je zit ook niet op Facebook.”

“Ik vind dat soort dingen tijdverspilling,” zei ze slap.

Hij keek haar even aan en grinnikte toen. “Daar heb je wel gelijk in. Ik verdoe veel te veel tijd met Whatsapp en Facebook. Misschien moet ik je voorbeeld maar volgen.”

“Misschien wel, ja.”

“Ik zat te denken...” begon Niek. “Zullen we bij de supermarkt iets halen en dan in het Wilhelminapark gaan lunchen? In het gras zitten? Het is zulk lekker weer...”

“Dat klinkt prima.” Dat betekende wel dat ze nu in plaats van een ov-chipkaart een pinpas of contant geld zou moeten creëren... Ze kon moeilijk haar eigen snaren gebruiken; dan zou ze het geld zodra het in de kassa lag uit elkaar moeten laten vallen. Misschien kon ze wat lucht ombouwen? Ze zou best in staat moeten zijn om andere snaren dan die van haarzelf te beïnvloeden. Toen ze nog jong was geweest, had ze dat zelfs weleens gedaan. Nadat ze van haar soortgenoten op haar kop had gekregen, had ze dat echter nooit meer gedaan. ‘Wij observeren alleen maar, Kyra. We veranderen niets,’ was haar verteld. Maar wat maakte een kleine manipulatie als deze uit? Ze zou er niemand kwaad mee doen. En wat ze ook veranderde: over een paar weken zou iedereen hier óf dood zijn, óf te druk bezig zijn met overleven om er last van te hebben...

Ze namen de bus naar het Wilhelminapark en stapten één halte eerder uit om eten te halen. Terwijl ze de Albert Heijn binnen liepen, trok Kyra luchtmoleculen naar zich toe. Ze gebruikte wat ze kon gebruiken en brak de overige atomen en moleculen af tot hun kleinste bouwstenen, die ze vervolgens in elkaar zette tot nieuwe atomen, moleculen en uiteindelijk een briefje van tien en een briefje van twintig euro.

Ze had dan wel veel rondgelopen in een menselijke gedaante, maar ze had nog nooit gegeten. Ze koos dus maar grofweg hetzelfde als Niek — een broodje en een smoothie — in de hoop dat ze geen vreemde fouten zou maken.

Na de supermarkt liepen ze naar het park, waar ze neerploften op het gras.

Ze snoof de lucht diep in. Gemaaid gras. Heerlijk. “Het is fijn om hier zo te zitten.”

Niek nam een grote hap van zijn focaccia. Al kauwend knikte hij. Toen hij zijn hap eenmaal doorgeslikt had, grijnsde hij naar haar en raakte even haar hand aan. “Dat vind ik nou ook.”

Wonder boven wonder slaagde ze erin om de hele lunch niets bizars te zeggen. Ze had voor de zekerheid die ochtend wat kranten bekeken om in elk geval iets over het nieuws te kunnen zeggen. Niek bleek een uitgesproken mening te hebben over zo ongeveer alles, variërend van het laatste album van Muse — “Vooral *Reapers* is fantastisch!” — tot aan de Griekse crisis — “De gewone Griek wordt nu de dupe van de corrupte regering”.

Ze keek naar hem met een glimlach op haar gezicht en een kriebelig gevoel in haar buik. Hij was zo menselijk. Als hij niet gevoeld had als haar Nisyro, zou ze nooit gedacht hebben dat hij anders was dan alle andere mensen die om hen heen op het gras zaten, of aan het voetballen of frisbeeën waren. Zij was een redelijke imitatie, zolang je niet al te goed keek, maar hij was écht.

Ze werd abrupt wakker geschud doordat Niek haar indringend aan zat te kijken. Hoe lang geleden was hij gestopt met praten? “Ik...” begon ze zichzelf te verontschuldigen.

Niek bleef haar echter zo aankijken. “Weet je dat je ontzettend mooie ogen hebt?”

Ze deed abrupt haar mond weer dicht.

“Heeft niemand dat ooit eerder tegen je gezegd?”

Hij stak zijn hand naar haar uit en streelde haar wang. Ze huiverde onwillekeurig. Zijn ogen gleden even iets naar beneden, van haar ogen naar haar mond. Hij streek met zijn duim over haar hand die tussen hen in op het gras rustte en leunde iets naar haar toe. Ze had de mensheid lang genoeg bestudeerd om te weten wat Niek wilde.

Voordat ze zich realiseerde wat ze deed, schoof ze van hem weg.

Niek fronste en sloeg zijn ogen neer. Hij trok zijn hand terug. “Sorry. Ik dacht...”

“Het spijt me,” verontschuldigde ook zij zich. “Je verraste me.” De gedachten raasden door haar snaren. Hij moest de band tussen hen ook voelen, alleen wilde hij dat uiten op de menselijke manier. Hoe zou dat zijn? Zou het vergelijkbaar zijn met de manier waarop hun snaren vroeger tussen elkaar door gedanst hadden, patronen wevend in de ruimte en zich vermengend totdat ze nauwelijks geweten had waar zij eindigde en Nisyro begon?

Ze wilde het weten. Ze schoof wat naar hem toe en legde aarzelend haar hand op die van hem.

Hij keek abrupt naar haar op. Hun ogen ontmoetten elkaar. Toen ze naar hem toe leunde, bracht hij zijn hand omhoog om haar gezicht aan te raken. Toen overbrugde hij het beetje afstand dat hen nog scheidde en kuste haar.

5.

“Ben je nou al naar *Jurassic World* geweest?” vroeg Niek een paar dates later.

Ze schudde haar hoofd. “Die vriendin was niet zo enthousiast over dinosauriërs.”

Niek trok zijn wenkbrauw op en zei plagend: “Ik neem aan dat jullie nu dan niet meer bevriend zijn?”

Ze lachte. “Dat vond ik wel erg drastisch.”

“Anders zin om er zo samen heen te gaan? Hij begint over een paar minuten en ik wil ‘m best nog een keer zien.”

“Dat lijkt me leuk.”

“Dat is dan afgesproken.” Niek grijnsde naar haar en pakte haar hand.

Ze liet zich meetrekken naar de dichtstbijzijnde bioscoop. Onderwijl bouwde ze moleculen uit de lucht om tot geld om haar kaartje en wat te eten te kunnen betalen. De flits van schuldgevoel wanneer ze dit soort dingen deed, wanneer ze iets veranderde, werd steeds minder.

Het was wel ontzettend veel gedoe om zich als mens voor te doen... Omdat de snaren waaruit ze haar lichaam opgebouwd had gewoon meededen aan alle chemische reacties die in een echt lichaam optraden, raakte ze alleen al door adem te halen continu een deel van haar eigen snaren kwijt en werden er snaren die niet aan haar toebehoorden ingebouwd. Inmiddels werd ze onzichtbaar gevolgd door een wolk snaren die in moleculen hadden gezeten die door haar lichaam uitgescheiden waren. Wanneer ze die avond afscheid zou nemen van Niek, zou ze haar lichaam in zijn geheel weer uiteen laten vallen en kon ze eindelijk af van alle snaren die ze verzameld had die niet van haar waren.

“En, wat vond je ervan?” Niek stootte haar arm aan.

Ze haalde haar schouders op. “De film viel me eigenlijk een beetje tegen.”

Niek staarde haar ongelovig aan. “Echt?!”

“Ik vond het jammer dat het vooral over die genetisch gemodificeerde dinosaurus ging en we weinig echte dinosauriërs zagen.” De velociraptors waren leuk geweest, maar van haar had de focus best wat meer op soorten mogen liggen die daadwerkelijk bestaan hadden in plaats van die ‘Indominus Rex’.

Niek overwoog dit even. “Ik snap wel wat je bedoelt,” zei hij uiteindelijk. “Wat is je favoriete dinosoort?”

Daar hoefde ze niet lang over na te denken. “De triceratops.”

Hij grijnsde naar haar. “Goede keus. Heb je *Platvoet* weleens gezien? Daar keek ik als klein kind weleens naar. Cera was mijn favoriet.”

“Ik geloof niet dat ik die gezien heb.”

“Echt?” Niek pakte haar hand en gaf er een kneepje in. “Dan heb je een groot gat in je opvoeding. En daar gaan we wat aan doen.”

“Dat klinkt interessant.”

Niek fronste. “Aan de andere kant... Dan moet het wel ergens op internet te vinden zijn. De video ligt bij m’n ouders en ik heb sowieso niets om video’s mee af te spelen.”

“Waar wonen je ouders?”

“Leiden. Hier wel een stukje met de trein vandaan, dus.” Niek wierp haar een zijdelingse blik toe en grijnsde. “Ach ja, ik kan me niet voorstellen dat het niet ergens op internet staat.”

Even later vroeg hij: “Waar wonen jouw ouders eigenlijk? Kom je uit Utrecht? Ik kan je accent niet echt plaatsen.”

Ze slikte onwillekeurig. “Mijn ouders zijn overleden.”

Niek legde zijn hand op haar arm. “Wat erg voor je. Hoe...?” Hij verbeterde zichzelf snel: “Sorry. Dat had ik niet moeten vragen.”

Ze had natuurlijk geen ouders zoals Niek die had. Ze was geboren uit de dans van twee andere snaarwezens. Hun snaren hadden zich vermengd tot de een nauwelijks meer van de ander te onderscheiden was. Andere, onafhankelijke snaren hadden zich bij hen gevoegd en zich met elkaar verstrengeld en hadden toen de dans ten einde was bewustzijn verkregen. Dat was zij geweest.

Haar ouders, de wezens die haar veroorzaakt hadden, waren toen al oud geweest. Naarmate het universum kouder en donkerder werd, waren zij vermoeider geworden. Uiteindelijk hadden ze zich in navolging van vele van hun soortgenoten uitgestrekt en hun snaren op laten slokken door zwarte gaten of de weinige sterren die toen nog over waren.

Hun bewustzijn was verdwenen, had ze altijd gedacht. Aan de andere kant had ze dat ook al die tijd van Nisyro gedacht, en hij zat hier naast haar.

“Ik weet eigenlijk niet zeker of ze wel dood zijn,” flapte ze eruit.

Niek keek met een ruk naar haar op, een frons op zijn gezicht.

“Ze verdwenen toen ik klein was. Ik dacht altijd dat ze dood waren, maar misschien zijn ze nog wel ergens.” Als Nisyro een zwart gat kon overleven... Waarom konden zij dan niet ook het eind van het universum overleefd hebben? Ware het niet dat Nisyro op een heel andere wijze aan zijn einde was gekomen, natuurlijk...

Na de film — die uiteraard op internet bleek te staan — had Niek een documentaire gevonden over de meteorietinslag die het einde van het tijdperk van de dinosauriërs had ingeluid. Als hij toch eens zou weten dat zijn eigen soort binnenkort een ramp van vergelijkbare omvang mee zou maken... Ze kroop nog iets dichterbij hem aan.

“Toch wel vreemd idee dat als die inslag er niet geweest was, wij hier nu niet zouden zijn. Dan hadden hier misschien nog wel dino’s rondgelopen,” mijmerde Niek. Hij keek opzij. “Wat zou er gebeuren wanneer wij opeens uit *the picture* zouden zijn? Wie zou dan het gat opvullen?”

Ze keek met een ruk op. Was dit puur toeval of had hij op de een of andere manier haar gedachte opgevangen? “Ik weet het niet. Ik denk dat als iets jullie al uitroeit, met al jullie technologie, dat de meeste diersoorten het ook niet zouden overleven.”

Niek keek haar met plagend opgetrokken wenkbrauwen aan. “‘Jullie’?”

Ze verschoot prompt van kleur. Eén momentje van onoplettendheid... “Ik ben uiteraard veel te cool om dood te gaan door iets als een enorme ramp,” maakte ze er haastig van.

Niek lachte. “Uh-huh.” Hij kuste haar wang. “Volgens mij ben je ondanks je vreemde trekjes menselijk zat.”

Ze slikte moeilijk. Oh, als hij toch eens wist hoe het echt zat... Hoe kon ze zo tegen hem blijven liegen? Hij zou vast niet gelukkiger worden van de waarheid, maar had hij er geen recht op om deze te weten? In elk geval de waarheid over haar.

“Niek...”

Hij keek op van de documentaire. “Hm?”

“Stel dat er zo’n meteoriet op ons af komt, net als bij de dinosauriërs, die over een paar dagen de halve wereldbevolking uit zou roeien. Wat zou je dan met je laatste dagen doen?”

Niek fronste. “Dat is wel een beetje morbide, Kyra...” Een grijns brak door op zijn gezicht en hij stootte haar plagend aan. “Misschien had ik iets vrolijkers dan deze docu op moeten zetten.”

Ze lachte terug en drong toen verder aan. “Maar stel dat dat zo zou zijn.”

Hij schokschouderde. “Ik weet het niet. Ik ben eigenlijk wel tevreden met m’n leven. Ik denk dat ik bij m’n familie langs zou gaan, m’n ouders en zusje, m’n grootouders, m’n oom en tante en m’n nichtje... Ik zou jou graag aan hen voorstellen.” Hij stootte haar zachtjes aan. “En jij?”

Dit was het moment... “En wat nou als ik je zou vertellen dat de wereld écht eindigt over een paar dagen?” fluisterde ze.

Niek staarde haar aan. Hij opende en sloot zijn mond een paar keer en zei uiteindelijk: “Waarom zou je zoiets zeggen?”

Ze keek naar hem op. “Omdat het waar is. Je hebt nog een paar dagen en dan —“

Hij sprong op van de bank en onderbrak haar bruusk. “Waar héb je het over? Als er een meteoriet op ons af zou komen, had de regering ons dat wel verteld!”

Ze schudde haar hoofd. “Het is geen meteoriet. Het is een gammaflits. Hij is achtduizend jaar geleden vertrokken toen een ster veranderde in een supernova. Hij is bijna hier. De fotonen reizen met de snelheid van het licht, dus jullie zullen het niet weten voordat het te laat is.”

“En hoe weet jij het dan?” Niek sloeg zijn armen over elkaar. “Je maakt me niet wijs dat je een of andere helderziende bent.”

Ze slikte moeilijk. Zij was misschien niet menselijk, maar haar lichaam deed alles wat een echt menselijk lichaam in zo’n situatie, met zulke emoties, zou doen. “Waarom denk je dat ik je nooit verteld heb wat ik hier doe? Waarom ik je nog nooit bij me thuis heb uitgenodigd?”

Hij hield zijn hoofd scheef en keek haar bevreemd aan. “Ik weet het niet. Ik dacht dat je misschien ergens in een vies studentenhuus woonde en je ervoor schaamde of zo. Dat het niet goed ging met je studie of dat je iets belachelijks als vrijetijdskunde of sociologie of zo doet.”

Ze schudde nog een keer haar hoofd. “Nee...” fluisterde ze. “De reden dat ik je dat nooit verteld heb en dat ik je nooit uitgenodigd heb, is omdat ik hier niet woon. Ik kom hier niet vandaan.”

Niek fronste. “Woon en studeer je in een andere stad dan? Maar waarom...” Zijn frons werd dieper. “Waarom ben je dan zo vaak hier? Niet alleen voor mij, toch?” Hij lachte. Het klonk wat nerveus. “Dat zou een beetje stalkerig zijn.” Hij wendde zijn blik af.

“Het is wel zo.”

Hij keek met een ruk naar haar op. “Maar... waarom? Ik bedoel...”

Ze zou het hem expliciet moeten zeggen. “Ik versprak me net, toen ik het over ‘jullie’ had. Ik ben écht anders dan jullie.”

“Wat probeer je me te vertellen?” Nieks stem klonk hees. “Dat je een buitenaards wezen bent of zo?” Hij ratelde door: “Het zou wel een hoop verklaren. De gaten in je algemene kennis, dat vreemde verhaal over je ouders, je te perfecte Nederlands, je...”

Ze bleef hem aankijken en knikte langzaam. Ze stond op het punt de belangrijkste regel van allemaal te overtreden. Haar soort had altijd alleen maar geobserveerd, vanaf het moment dat ze eonen geleden hun fysieke vorm losgelaten hadden en verder gegaan waren als snaarwezens die tussen de sterren leefden. Maar zij was de enige die over was. En ze had al talloze regels overtreden door interacties aan te gaan met de bewoners van deze planeet en door snaren die niet van haar waren te beïnvloeden.

En hij is een van ons.

Niek klapte zijn mond dicht. Hij schudde zijn hoofd. “Ik geloof je niet.”

“Kijk.” Ze hief haar hand. Ze legde contact met de snaren die de atomen en moleculen in de lucht vormden en gebruikte de nulpuntsenergie om hen te veranderen. De stikstof- en zuurstofmoleculen vielen uit elkaar, eerst in atomen en vervolgens in hun nog kleinere bouwstenen: protonen, neutronen en elektronen. Verder hoefde ze niet te gaan. Ze liet de deeltjes weer samenklonteren, maar nu tot andere atomen en moleculen. Moleculen die een chemische reactie met elkaar aangingen waarbij energie vrijkwam.

Een lichtgevende bol verscheen boven haar hand.

Niek zette een stap achteruit. “Hoe doe je dat?”

“Ik veranderde de frequentie van de snaren in de lucht. Ik besta zelf uit verstrengelde snaren. Door hun frequentie te veranderen, kan ik elke vorm aannemen die ik wil.”

Hij fronste. “Hoe zie je er normaal uit, dan?”

“In mijn echte gedaante kun je me niet zien.”

Niek hield zijn hoofd wat scheef en fronste. Toen werden zijn ogen groot. “Jij was in mijn kamer. Op de uni.” Hij staaarde haar aan.

“Ja,” moest ze toegeven.

“Je hebt me lopen bespieden!” Hij keerde haar de rug toe en liep naar het raam.

“Je voelde mijn aanwezigheid,” zei ze zachtjes. “Dat kan alleen maar als...”

Hij draaide zich met een ruk naar haar om. “Als wat?”

“Als jij een van ons bent,” fluisterde ze. Het was een gok, maar ze raakte hem nu ook kwijt. Ze wierp een blik boven zich, op de hemel die ze door het plafond heen natuurlijk niet kon zien en waar de gammaflits steeds dichterbij kwam. Ze zou hem binnenkort sowieso kwijtraken...

Niek schudde zijn hoofd. “Dit is belachelijk.”

“Ik wist het vanaf het moment dat we daar op die brug tegen elkaar op botsten. Ik herkende je aura.”

“Mijn aura?” Hij lachte ongelovig. “Je bent gek.”

Ze schudde haar hoofd. “Wij waren de laatsten. We speelden samen tussen zwarte gaten.”

Hij zette een paar passen naar haar toe. “Je vergist je.” Hij sloeg zijn armen over elkaar.

“Jij voelt het toch ook!”

“Ik voelde me tot je aangetrokken, ja! Ik voel niet de een of andere,” hij snoof, “mystieke band tussen buitenaardse wezens!”

Hij zette een stap naar haar toe. Onwillekeurig slikte ze en zette een stap achteruit. Hij was écht boos.

“Alles wat ik je verteld heb, is de waarheid,” fluisterde ze.

“Leuk dat we dat pas zullen weten wanneer we geroosterd worden door die gammaflits, hè?” sneerde hij. “En als hij ons niet raakt, kom je me natuurlijk vertellen dat je hem met je magische krachten hebt gestopt.”

Ze schudde haar hoofd. “Ik kan hem niet stoppen...”

“Waarom ben je dan hier? Om toe te kijken hoe wij allemaal doodgaan? Een soort... kosmisch leedvermaak of zo?”

“Nee!” Zo was het niet. Zo was het misschien voor sommige van haar soortgenoten geweest, vroeger, maar niet voor haar. Nooit. “Ik kom hier al zo lang. Ik heb de geboorte van jullie zon gezien, de geboorte van jullie planeet. Ik wil zo lang mogelijk bij jullie zijn.”

“En ik wil dat jij nu gaat.”

“Oké,” fluisterde ze. “Vaarwel, Nisyro.” Ze liet zich uiteenvallen in haar snaren. Het maakte nu allemaal toch niet meer uit. Hoe had het zó fout kunnen gaan?

6.

Ze zweefde een paar miljard kilometer bij de aarde vandaan. De gammaflits was er bijna. Nog even en de kant van de aarde die de pech had deze kant op gericht te zijn zou geroosterd worden. Ook Nederland zou de volle dosis krijgen. Niek zou dus zeer waarschijnlijk overlijden aan stralingsziekte. De andere kant van de planeet had relatief geluk, maar doordat de ozonlaag weggeblazen zou worden en een dikke laag stikstofdioxide zich in de lucht zou vormen en de hemel zou verduisteren, waren ook hun overlevingskansen niet bijster hoog.

Hoe hadden haar soortgenoten vroeger toe kunnen kijken bij dit soort vreselijke gebeurtenissen? Er waren zelfs snaarwezens geweest die er een soort pervers genoegen in hadden

geschept om erbij te zijn wanneer sterren of planeten ten onder gingen. Kyra had dat nooit kunnen begrijpen.

Kon ze deze ramp maar stoppen... Kon ze Niek maar redden... Maar hoe zou ze dat moeten doen? Zelfs al zou ze al haar snaren veranderen en samenvoegen tot zware atomen als lood, dan kon ze nooit een schild vormen dat groot en dik genoeg was om voldoende van de straling tegen te houden.

Tenzij... Ze zou natuurlijk andere snaren dan die van haarzelf kunnen gebruiken. Ze verwierp het idee meteen weer. In het vacuüm van de ruimte waren niet genoeg deeltjes te vinden om een schild te bouwen, tenzij ze de maan ombouwde. Of ze moest elk deeltje/anti-deeltjekoppel dat verscheen bij de vodden grijpen en hen in iets anders veranderen voordat ze elkaar weer annihileerden. Ze dacht niet dat ze dat kon.

Of...

De flits zelf. Zou ze de fotonen van de flits kunnen veranderen? Hun snaren met een andere frequentie laten trillen waardoor ze in iets ongevaarlijks zouden veranderen? Haar verstrengelde snaren trilden van opwindning. Dit kon ze. Maar dan moest ze wel nú in actie komen.

Ze trok haar snaren bij elkaar en verboog de ruimte om zo snel mogelijk bij de naderende gammaflits te zijn.

Daar aangekomen strekte ze zichzelf uit om een zo groot mogelijk oppervlak te bestrijken. Ze greep de fotonen en veranderde de trilling van hun snaren waardoor ze overgingen in neutrino's, ongeladen deeltjes die nauwelijks interacties aangingen met andere deeltjes en dwars door de aarde zouden gaan zonder schade aan te richten.

Het was zo veel... Meer en meer fotonen greep ze en veranderde ze, maar het leek alsof er geen einde aan kwam. Voor het eerst in haar lange, lange leven was ze moe. Het kostte haar steeds meer moeite om de nulpuntsenergie te onttrekken aan het vacuüm en de fotonen van de gammaflits te veranderen in ongevaarlijke neutrino's. Maar ze kon niet opgeven. Ze reisde met de snelheid van het licht met de flits mee en werkte stug door.

7.

Is dit sterven?

Ze was zo moe dat ze zich nauwelijks meer bewust was van haar snaren. Zou de band tussen hen verbroken zijn?

Als dit het einde voor haar was, had ze er vrede mee. Het was mooi geweest. Ze had lang genoeg geleefd. Ze had dit universum vanaf zijn geboorte meegemaakt en zelfs het vorige

universum gekend. Nu was het tijd voor anderen. Misschien zou de mens ooit wel net zo ver evolueren als haar soort en zijn fysieke lichaam achterlaten.

Maar als dit het einde was, wilde ze hem nog één keer zien. Met een uiterste krachtsinspanning trok ze haar snaren bij elkaar en verplaatste ze zich naar het aardoppervlak, naar Niek. Niek, die nu de kans zou krijgen om een gewoon leven te leiden, ook al zou zij het niet meer meemaken.

Het was avond in Nederland en hij was in zijn appartementje, aan het koken.

Op het moment dat ze door de deur heen zweefde, keek hij met een ruk op. “Kyra? Ben jij dat?”

Ze had niet meer de energie om een menselijke gedaante aan te nemen. In plaats daarvan zweefde ze dichterbij hem toe, totdat haar snaren zijn aura raakten.

Niek huiverde. “Dit is een beetje *creepy*, Kyra.” Hij stootte een lach uit. “Man, volgens mij ben ik gek aan het worden. Ik praat hier verdomme tegen de lucht! Maar toch...”

Hij strekte zijn hand uit, alsof hij haar aan wilde raken. “Er was vandaag iets interessants op het nieuws, weet je. Ze denken dat we getroffen zijn door een gammaflits. We kregen vanochtend opeens een stuk meer gammastraling en een aantal satellieten viel plotseling uit. Het was alleen wel een beetje vreemd. Ze denken dat de straling van een ster hier achtduizend lichtjaar vandaan komt. Maar dan had de dosis veel en veel hoger moeten zijn. En nog vreemder: het schijnt dat de detector in Japan een bizarre hoeveelheid neutrino’s heeft gedetecteerd.”

Hij keek zoekend om zich heen, maar vond haar natuurlijk niet. “Heb jij daar iets mee te maken, Kyra? Heb jij op de een of andere manier die straling omgezet, net zoals je lucht veranderde om dat vuurbolletje te maken? Heb je toch een manier gevonden om dat te doen?”

Hij liep rusteloos door zijn kleine appartementje. “Waarom laat je je niet zien, Kyra? Het spijt me dat ik je niet geloofde.”

Niemand zou me geloofd hebben... dacht ze met moeite.

Hij lachte kort, humorloos. “Niet dat iemand je geloofd zou hebben, denk ik...” Hij zuchtte. “Als je hier bent... Het spijt me. En dank je. Ik heb net eens gegoogeld wat er gebeurd zou zijn als die flits ons op volle sterkte had geraakt. Dan was ik nu misschien mijn ingewanden eruit aan het kotsen door stralingsziekte, samen met de helft van de wereldbevolking.”

Hij liep naar zijn raam en keek naar buiten. “*Anyhow*. Ik neem aan dat je een reden hebt dat je je niet vertoont. Aangenomen dat ik niet gek aan het worden ben en je hier echt bent, tenminste... Ik wilde je nog zeggen...” Hij zweeg even. “Ik meende wat ik zei. Ondanks alles was je menselijker dan sommige mensen die ik ken.”

Vaarwel, Nisyro. Niek. Wees zuinig op jullie planeet.

“Vaarwel, Kyra. Bedankt voor alles.”

Ze liet los.

8.

Ik ben er nog, realiseerde ze zich. Ze had als snaarwezen nooit hoeven te slapen, had niet eens geweten dat het mogelijk was om tijdelijk haar bewustzijn te verliezen, maar ze had het gevoel dat ze lang weg was geweest.

Ze trok haar snaren bij elkaar en nam haar omgeving op. Een kleine gele ster. Dat kon overal zijn. Ze keek verder en vond een kleine rode planeet, een gasreus met schitterende ringen en... een prachtige blauw met witte planeet.

Aarde.

Ze schoot naar de planeet toe en dook naar beneden.

Een kilometer boven het aardoppervlak stopte ze echter abrupt. De lucht was anders. Schoner. Ze liet haar snaren om de planeet heen zweven en vond overal hetzelfde, hoewel sommige gebieden nog wat achter liepen. Maar als de lucht zo schoon was... dan moest ze lang weg zijn geweest. Ze trok haar snaren weer bij elkaar en legde het laatste stukje naar het oppervlak af.

Wat zou ze aantreffen? Welk jaar was het inmiddels? En wat was er gebeurd met...

In Nederland was het diep in de nacht. En het was winter. Er lag sneeuw op de daken en op de wegen en stoepen lag een dun laagje pasgevallen sneeuw, met grote hopen langs de kant. Kerstverlichting hing boven de straten. De weinige mensen die op dat uur nog buiten waren, droegen warme, veelal felgekleurde, jassen. Kyra zweefde over de stad. Utrecht zelf zag er nog in grote lijnen hetzelfde uit, met het grote station, de Dom en andere historische gebouwen, en de grachten. De winkels waren echter volkomen anders.

Aarzelend bewoog ze zich in de richting van waar vroeger boekhandel Broese had gezeten. Tot haar opluchting bestond de winkel nog steeds. Nu nog een krant vinden en dan wist ze waar ze aan toe was. Het gebrek aan licht deerde haar in haar snaarvorm niet.

Er was echter geen krant te bekennen in de boekhandel. Zou iedereen deze tegenwoordig digitaal lezen? Of was het gewoon dat de krant van de vorige dag al weggehaald was terwijl de nieuwe nog bezorgd moest worden? Boeken schenen wel nog op papier gelezen te worden, hoewel ze bij nadere inspectie zag dat de boeken in de kasten voornamelijk tweedehands klassiekers waren. Ze dwaalde verder door de winkel.

Bij de kalenders vond ze uiteindelijk wat ze zocht. 2059... Dan moest het nu of eind 2058 zijn of begin 2059. Ze was bijna vijfenveertig jaar weg geweest! Maar dat betekende wel dat...

Ze trok haar snaren bij elkaar en schoot door het plafond heen. Niek zou nu achterin de zestig zijn. Tenzij hij een ongeluk of een ongeneeslijke ziekte had gekregen, was de kans groot dat hij nog leefde. Ze liet haar bewustzijn over Utrecht strijken en toen dat niets opleverde over de rest van Nederland.

Ja! Haar metaforische hart maakte een sprongetje toen ze in Leiden die oh zo bekende aanwezigheid gewaar werd. Hij moest terug verhuisd zijn naar de stad waar hij vandaan kwam. Ze raapte zichzelf weer bij elkaar en dook op Niek af.

Oh nee...

Het ziekenhuis — of was het een verzorgingstehuis? — zag er nog bijna net zo uit als de ziekenhuizen van vijfenveertig jaar eerder, wit en steriel. Nieks kamer was echter anders. Behalve het ziekenhuisbed stonden er wat houten meubels en in plaats van tl-buizen aan het plafond stonden er twee gezelliger uitzijnde lampen. Het kleine lampje op het tafeltje naast zijn bed verspreidde een zacht licht en verlichtte de bos gele bloemen die ernaast stond.

Niek lag op het bed. Hij was fysiek vrijwel onherkenbaar. Zijn haar was grijs en gezicht was gerimpeld en had een ongezonde kleur.

Hij is stervende, realiseerde ze zich.

Plotseling schoten zijn ogen open. Zijn nog altijd helderblauwe ogen richtten zich feilloos op de plek waar zij zich onzichtbaar bevond.

“Kyra?” Zijn stem klonk schurend.

Het kon haar niets schelen dat het ziekenhuis wellicht camera’s op had gehangen. Ze veranderde de frequentie van haar snaren totdat ze voor hem stond, in dezelfde vorm als toen ze elkaar die eerste keer ontmoet hadden.

“Ja. Ik ben het,” fluisterde ze. Ze liep naar het bed toe en pakte zijn hand. Was dit de reden dat ze weer wakker geworden was? Zodat ze nog één keer afscheid van hem kon nemen?

“Waar ben je al die tijd geweest?”

“Ik weet het niet. Ik dacht dat ik dood was.”

“Ik heb op je gewacht. Ik wilde je zo graag nog een keer zien voordat...” Niek begon te hoesten.

Ze onderzocht hem met haar snaren en zag het gezwel in zijn longen. De wereld was dan wel schoner geworden, maar dáár hadden ze duidelijk nog niets op gevonden...

Net als al die jaren eerder leek Niek haar gedachten te lezen. “Er was niets meer dat ze konden doen. Een bijzonder agressieve vorm, zeiden ze. Het zit overal.” Hij kreeg nog een hoestbui, waarin het hoesten afgewisseld werd door naar adem happen. Er zaten spetters bloed op zijn hand.

Kyra ging op de stoel naast Nieks bed zitten. Ze streek over zijn nog altijd volle haar. Zouden ze inmiddels iets beters hebben bedacht voor chemokuren? Of hadden ze het niet eens geprobeerd? “Ik ben bij je,” fluisterde ze. “Je kunt nu loslaten.”

Niek vocht om adem te halen. “Ja...” Hij sloot zijn ogen.

Ze pakte zijn hand tussen haar beide handen. Wat zou er gebeuren wanneer zijn fysieke lichaam doodging? Zou Nieks ziel, het snaarwezen dat hij ooit geweest was, bevrijd worden? Of zou deze met het lichaam sterven?

Het duurde voor Kyra's gevoel nog lang, te lang. Meerdere keren dacht ze dat hij zijn laatste adem uitgeblazen had, maar dan hapte hij bijna een minuut later toch weer naar lucht. Totdat hij dat niet meer deed.

Ze sprong op van haar stoel toen een wolk snaren zich van Nieks lichaam verwijderde. Ze liet haar eigen snaren overgaan naar hun gewone toestand.

‘*Nisyro?*’ vroeg ze aarzelend.

‘*Kyra?*’ trilden zijn snaren. ‘*Ik...*’ Zijn snaren begonnen heftiger te trillen.

‘*Herinner je je weer wie je bent?*’

‘*Ik...*’ Nisyro's snaren schoten de kamer door. ‘*Ik herinner me alles.*’ Zijn snaren vlogen door het gesloten raam heen naar buiten.

Kyra haastte zich achter hem aan. ‘*Nisyro... Wat is er aan de hand?*’ Ze liet haar snaren door die van hem heen weven, zoals ze vroeger ook gedaan hadden, in een poging hem te kalmeren. Het leek enig effect te hebben.

‘*Ik herinner me álles,*’ herhaalde hij. ‘*Het zwarte gat... Het was...*’ Zijn snaren begonnen weer erratischer te trillen.

‘*Nisyro, rustig. Het komt goed. We komen er wel uit.*’

‘*Het komt níét goed. Al die tijd... In het gat. En daarna. Ik...*’

Ze probeerde hem bij zich te houden, maar wie kon een wolk snaren tegenhouden? Nisyro stortte zich weer richting het aardoppervlak.

‘*Ik moet... Ik moet...*’ Rusteloos schoot hij door de stad heen.

Kyra volgde hem, hoewel ze geen idee had wat hij zocht. Dit was niet hoe ze zich hun hereniging had voorgesteld... Hij herinnerde zich alles weer, maar de herinnering aan haar werd overschaduwd door de herinnering aan het zwarte gat.

‘*Nisyro...*’ probeerde ze nogmaals.

Nisyro leek haar niet te horen. ‘*Ja! Oh, gelukkig. Laat dit werken. Laat dit alsjeblieft weer werken...*’ Hij schoot een huis in.

Kyra ging achter hem aan door de muren heen. Wat had hij hier gevonden?

Nisyro kwam tot stilstand in een slaapkamer. Een man en een vrouw van rond de dertig lagen te slapen. De vrouw was zo te zien zwanger.

‘*Ja...*’ Nisyro’s snaren trilden gelukzalig.

Kyra begon zich steeds meer zorgen te maken. ‘*Wat ga je doen?!*’

‘*Vergeten,*’ antwoordde hij.